

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Petra Sedláka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **E SIDE PROPERTY LIMITED, organizační složka v České republice**, se sídlem U Slávie 1540/2a, Praha 10, zastoupeného Mgr. Václavem Slavíčkem, advokátem se sídlem Ctiborova 3091, Kladno, proti žalovanému: **Magistrát hl. města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2011, čj. S-MHMP 953771/2010/OST/Pt, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2014, čj. 8 A 144/2011 - 49,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2014, čj. 8 A 144/2011 - 49 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Úřad městské části Praha 10, odbor stavební, rozhodnutím ze dne 21. 10. 2010, čj. P10-081434/2010, uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 180 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), kterého se měl dopustit dne 20. 7. 2010 tím, že jako vlastník stavby neodstranil závadu zjištěnou při kontrolní prohlídce stavby ve lhůtě stanovené ve výzvě stavebního úřadu podle § 134 odst. 2 stavebního zákona ze dne 19. 7. 2010, čj. P10-055903/2010. Za spáchání správního deliktu byla žalobci uložena pokuta podle § 181 písm. a) stavebního zákona ve výši 200 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. S-MHMP 953771/2010/OST/Pt, zamítl a potvrdil napadené rozhodnutí.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 26. 6. 2014, čj. 8 A 144/2011 - 49, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Městský soud nejprve podrobně shrnul listiny, ze kterých při svém rozhodování vycházel, a následně dospěl ke třem závěrům.

[5] Za nejvýznamnější důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí označil skutečnost, že pro vydání rozhodnutí o uložení sankce neexistoval právní podklad, neboť institut výzvy podle § 134 odst. 2 stavebního zákona byl použit stavebním úřadem v rozporu s účelem a smyslem tohoto institutu. Podle městského soudu je ze systematiky stavebního zákona ve znění účinném v době prohlídky zřejmé, že výzva podle §134 odst. 2 stavebního zákona nemohla být použita v případě, kdy stavba byla již dokončena a zkolaudována. Pokud byla přesto použita, tak mohl městský soud dospět pouze k závěru, že ze strany stavebního úřadu došlo k porušení zákona a samotná výzva byla zcela mimo rámec platného práva. Podle městského soudu nebylo možno žalobce postihovat za to, že takovéto výzvě nevyhověl. Žalovaný v inkriminované věci neměl podle městského soudu dostatečný zákonný podklad pro uznání žalobce vinným ze spáchání předmětného správního deliktu a porušil tak zásadu *nullum crimen sine lege certa*.

[6] Dále městský soud vytknul žalovanému neúplně provedené dokazování, neboť stavební úřad vycházel pouze z kolaudačního rozhodnutí, které interpretoval nepřípustně extenzívním způsobem, z vlastních výzev k odstranění závady, vydaných v rozporu se stavebním zákonem, a z údajného vlastního zjištění na místě samém. Podle městského soudu nebyl zjištěn skutečný počet účastníků koncertu, nebylo provedeno měření úrovně hluku v době konání koncertu, nebylo ani zjištěno množství odstavených vozidel. Žalovaný se spokojil se sdělením MUDr. I. Ch., která se kontrolní prohlídky stavby dne 20. 7. 2010 též účastnila, že konání koncertu zpěvačky Pink bylo v rozporu se stanoviskem Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 4. 5. 2009, čj. V.HK/1187/42108/09.

[7] Závěrem dospěl městský soud k závěru, že řízení před žalovaným bylo stiženo procesní vadou, neboť došlo k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně žalobci neumožnil jako účastníku řízení seznámit se s podkladem pro rozhodnutí, vyjádřit se k němu a případně navrhnout jeho doplnění nebo úpravu, aniž by bylo zřejmé, jaká závažná skutečnost mu zabránila v tom, tuto povinnost splnit.

III.

[8] Žalovaný („stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Stěžovatel městskému soudu vytkl, že rozhodl v rozporu s předcházejícím rozhodnutím téhož soudu čj. 11 A 136/2012 - 88, kterým byla zamítnuta žaloba společnosti E SIDE PROPERTY LIMITED organizační složka v ČR proti rozhodnutí žalovaného, kterým byla uvedené společnosti uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za

spáchání totožného správního deliktu dle § 180 odst. 2 stavebního zákona, pouze s tím rozdílem, že v daném případě šlo o koncert hudební skupiny Depeche Mode.

[10] Věcně stěžovatel namítl, že z kolaudačního rozhodnutí pro užívání stavby „Fotbalového stadionu Slavie“, které stavební úřad vydal dne 5. 5. 2009 pod sp. zn. OST 141345/2008/Ra, čj. P10-035594/2009, nepochybně vyplývá, že šlo o povolení stavby k užívání primárně sportovního stadionu, jehož účelem je pořádání sportovních akcí, případně doprovodných akcí spojených s pořádáním sportovních akcí a je vyloučeno, aby byly prováděny jakékoliv (tedy bez ohledu na to, zda jde o doprovodné či nedoprovodné) akce, při nichž by počet diváků byl vyšší než stanovená kapacita 19 370 diváků a při nichž by mohlo docházet ke zvýšení hlukové zátěže obyvatel v lokalitě. Skutečný počet diváků je pouze jednou z podmínek, za nichž je užívání stadionu v posuzované věci vyloučeno. Obdobně je vyloučeno takové pořádání hudební produkce, při níž může docházet ke zvýšení hlukové zátěže obyvatel v lokalitě, a tato podmínka nebyla splněna s odkazem na vyjádření MUDr. I. Ch. jako zástupkyně Hygienické stanice hl. m. Prahy obsažené v protokolu z kontrolní prohlídky stavby uskutečněné v době konání koncertu americké zpěvačky Pink dne 20. 7. 2010.

[11] S ohledem na výše vymezený způsob užívání předmětné stavby si podle stěžovatele musel být žalobce vědom toho, že konání hudebních produkcí je z povoleného způsobu užívání stavby vyloučeno, a že pokud takovou hudební produkci na stavbě uskuteční, bude užívat stavbu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím.

[12] Podle stěžovatele platí, že pokud je stavba užívána v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, vykazuje závadu. Z § 134 odst. 2 stavebního zákona nevyplývá, že by mělo jít pouze o závadu stavebního charakteru. Závada je koncipována obecně, uvedené ustanovení ani nepodmiňuje vydání výzvy ke zjednání nápravy předchozím provedením kontrolní prohlídky. Smyslem a účelem výzvy stavebního úřadu bylo upozornit žalobce na to, že stavební úřad má na základě zcela veřejně dostupných informačních zdrojů za to, že se uskutečněním koncertu americké zpěvačky Pink může dopustit jednání, v němž stavební úřad může shledat jednání v rozporu s vydaným kolaudačním rozhodnutím, resp. jednání, v jehož důsledku bude předmětná stavba po určitou dobu vykazovat závadu.

[13] Dále stěžovatel namítl, že městský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval § 133 odst. 1 stavebního zákona nedostatečně, neboť opomenul části ustanovení uvedené za středníkem. O tom, že provedení kontrolní prohlídky stavby není vázáno pouze na provádění nedokončené stavby, svědčí mimo jiné i § 133 odst. 2 písm. a) a d) stavebního zákona.

[14] K nedostatečnému dokazování stěžovatel uvedl, že za účelem zjištění, zda je dodržováno výše zmíněné kolaudační rozhodnutí, resp. zda je dodržována výzva ke zjednání nápravy, mohl stavební úřad provést kontrolní prohlídku předmětné stavby. Stěžovatel považoval dokazování z hlediska zjištění správního deliktu dle § 180 odst. 2 stavebního zákona za dostatečné, jestliže měl stavební úřad k dispozici kolaudační rozhodnutí, výzvu ke zjednání nápravy, zápis z kontrolní prohlídky stavby (obsahující vyjádření Hygienické stanice hl. m. Prahy) o nedodržení kolaudačního rozhodnutí, potažmo o neodstranění závady zjištěné při této prohlídce ve lhůtě stanovené ve výzvě ke zjednání nápravy. Vzhledem k tomu, že šlo o vyjádření zástupkyně Hygienické stanice hl.

m. Prahy jako dotčeného orgánu, do jehož kompetence posouzení případné nadměrné hlukové zátěže spadá, neměl stavební úřad, potažmo žalovaný, důvod se s tímto vyjádřením nespokojit.

[15] Žalovaný nesouhlasil ani s porušením § 36 odst. 3 správního řádu. Namítl, že posledním počinem stavebního úřadu před vydáním rozhodnutí o správním deliktu bylo ústní jednání, jehož se žalobce zúčastnil, a v jehož rámci mohl nahlédnout do spisu a vyjádřit se k předmětu řízení. Spis poté nebyl žádným způsobem dále doplňován, následným vydáním rozhodnutí ve věci tak nemohla být procesní práva žalobce jakkoliv zkrácena.

[16] Jak již z výše uvedeného vyplývá, Městský soud v Praze v podobné, v podstatě totožné, věci (šlo pouze o koncert hudební skupiny Depeche Mode – viz výše) již rozhodoval, a to tak, že procesní postup stavebního úřadu i žalovaného v řízení o správním deliktu dle § 180 odst. 2 správního řádu shledal správným a žalobu žalobce, společnosti E SIDE PROPERTY LIMITED organizační složka v ČR, zamítl. Přestože v době vydání nyní napadeného rozsudku čj. 8 A 144/2011 - 49 byl již rozsudek zamítající žalobu žalobce čj. 11 A 136/2012 - 88 (viz výše) v právní moci a Městský soud v Praze na něj byl při ústním jednání upozorněn, rozhodl v nyní projednávané věci s tímto právním posouzením zcela v rozporu, nectil svůj právní názor, který již dříve k celé záležitosti zaujal.

[17] Na základě všech shora uvedených skutečností proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze čj. 8 A 144/2011 - 49 ze dne 26. 6. 2014 zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

IV.

[18] Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ve vyjádření se ztotožnil se závěrem městského soudu, že nemohla být naplněna objektivní stránka skutkové podstaty správního deliktu podle § 180 odst. 2 stavebního zákona. Podle žalobce není podstatné, zda lze vztáhnout výzvu podle § 134 odst. 2 stavebního zákona i na dokončené stavby, ale skutečnost, že jak výzva, tak skutková podstata správního deliktu podle § 180 odst. 2 stavebního zákona na předmětný případ vůbec nedopadají. Žalobce uvedl, že ke spáchání předmětného deliktu musí dojít kumulativním splněním tří podmínek. Jednak musí být zjištěna závada, povinná osoba musí být vyzvána k odstranění a musí jí být určena přiměřená lhůta. Závada tedy musí mít trvalý charakter, neboť nelze vyzvat k odstranění závady tam, kde se jedná o jednorázové nebo dokonané jednání. V předmětné věci se žalobce měl dopustit správního deliktu právě jednorázovým jednáním a lhůta pro její odstranění postrádala jakýkoliv smysl.

[19] Podle žalobce správní orgán zcela ignoroval účel a smysl institutu výzvy a navazujícího správního deliktu a vytvořil v podstatě nový delikt. Samotná závada byla vymezena velmi vágně, žalobce nebyl vyzván k odstranění zjištěné závady, ale jen obecně k užívání stavby v souladu s kolaudačním rozhodnutím. Jestliže se delikt váže na neuposlechnutí výzvy, musí být závada určena dostatečně určitě. Obecné vymezení závady bylo spíše motivováno cílem postihnout jakékoliv potenciální jednání žalobce v rozporu s kolaudačním rozhodnutím v budoucnu. O nepochopení institutu výzvy svědčí i vymezení lhůty až do konce platnosti příslušného kolaudačního rozhodnutí. Ve vztahu ke konkrétní zjištěné závadě žalobce namítl, že ke spáchání deliktu dojít nemohlo, neboť

závada byla ve stanovené lhůtě odstraněna, protože koncert byl ukončen ke dni doručení výzvy a lhůta s ohledem na platnost kolaudačního rozhodnutí je nadále v platnosti.

[20] Stejně jako městský soud tak i žalobce poukázal na to, že žalovaný rozhodl v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege*. Podle žalobce chyběla ve znění stavebního zákona účinného do 31. 12. 2012 skutková podstata užívání stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, což vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 350/2012 Sb.

[21] Závěrem žalobce zdůraznil procesní pochybení stěžovatele, neboť mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu.

V.

[22] Protože kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, posoudil Nejvyšší správní soud důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost je důvodná.

[24] Stěžovatel uplatnil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a základní námitkou je nesprávné posouzení existence správního deliktu městským soudem. Městský soud dospěl k závěru, že pro vydání rozhodnutí o uložení sankce neexistoval právní podklad, neboť institut výzvy podle § 134 odst. 2 stavebního zákona byl použit stavebním úřadem v rozporu s účelem a smyslem tohoto institutu. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[25] Předně je třeba konstatovat, že na posuzovanou věc dopadá právní úprava stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2010. Žalobce zcela správně poukázal na skutečnost, že správní delikt užívání stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím byl do stavebního zákona včleněn až novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb., nicméně Nejvyšší správní soud nesdílí názor, že by teprve zavedení správního deliktu „užívání stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím“ umožnilo postihnout vlastníka stavby za jednání v rozporu s kolaudačním rozhodnutím.

[26] Městský soud ve svém rozhodnutí vycházel z názoru, že ze systematiky stavebního zákona, ve znění účinném v době prohlídky, je zřejmé, že výzva podle § 134 odst. 2 stavebního zákona nemohla být použita v případě, kdy stavba byla již dokončena a zkolaudována.

[27] Stavební zákon v § 132 – 142 i v roce 2010 upravoval postavení stavebního úřadu jako stavebního dozoru a zvláštní pravomoci stavebního úřadu. Stavební úřady mimo jiné vykonávají soustavný dozor nad zajišťováním ochrany veřejných zájmů a nad plněním povinností fyzických a právnických osob vyplývajících z tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení (§ 132 odst. 1 stavebního zákona) a jsou oprávněny ve veřejném zájmu provádět kontrolní prohlídky stavby [§ 132 odst. 2 písm. a) stavebního zákona]. Podle § 132 odst. 3 písm. b) stavebního zákona se veřejným zájmem se rozumí požadavek, aby stavba byla užívána jen k povolenému účelu.

[28] Podle § 133 odst. 1 stavebního zákona provádí stavební úřad kontrolní prohlídku rozestavěné stavby ve fázi uvedené v podmínkách stavebního povolení, v plánu kontrolních prohlídek stavby, před vydáním kolaudačního souhlasu a v případech, kdy má být nařízeno neodkladné odstranění stavby, nutné zabezpečovací práce, nezbytné úpravy nebo vyklizení stavby; může provést kontrolní prohlídku též u nařízených udržovacích prací, u odstraňované stavby a *v jiných případech, kdy je to pro plnění úkolů stavebního řádu potřebné* (zdůraznění provedeno Nejvyšším správním soudem).

[29] Podle § 133 odst. 2 písm. f) stavebního zákona stavební úřad při kontrolní prohlídce zjišťuje zejména, zda je stavba užívána jen k povolenému účelu a stanoveným způsobem.

[30] Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Pokud se v tomto zákoně používá pojmu stavba, rozumí se tím podle okolností i její část nebo změna dokončené stavby (§ 2 odst. 4 stavebního zákona).

[31] Z uvedeného jasně vyplývá, že závěr městského soudu neodpovídá ani jazykovému ani systematickému výkladu stavebního zákona.

[32] Pojem stavba nelze ve smyslu stavebního zákona ztotožňovat s probíhající stavební činností, resp. rozestavěným objektem (srov. § 2 odst. 4 stavebního zákona ve spojení s § 119 až 127 stavebního zákona). Dokončenou stavbou z pohledu stavební činnosti je jistě i nepovolená stavba, u níž je vedeno řízení o jejím odstranění (srov. § 128 a násl. stavebního zákona). Stavbou je jistě i dokončená a zkolaudovaná stavba (srov. § 126 stavebního zákona).

[33] Stavební zákon jasně zařazuje mezi pravomoci stavebního úřadu výkon stavebního dozoru a další zvláštní pravomoci stavebního úřadu. Tyto pravomoci může stavební úřad vykonávat pouze ve veřejném zájmu, přičemž zákonodárce výslovně jako jeden z projevů veřejného zájmu stanovil i požadavek na užívání stavby **jen** k povolenému účelu. Stavební úřad neměl v předmětném období jiný nástroj pro kontrolu užívání stavby k povolenému účelu než kontrolní prohlídku stavby. Pro kontrolu užívání stavby v souladu s povoleným účelem platí dovětek § 133 odst. 1 stavebního zákona „*a v jiných případech, kdy je to pro plnění úkolů stavebního řádu potřebné*“, neboť samotný § 133 odst. 1 stavebního zákona kontrolu užívání stavby výslovně nezmiňuje, ale předcházející § 132 stavebního zákona kontrolu užívání stavby zahrnuje mezi povinnosti stavebního úřadu.

[34] Povinnost stavebního úřadu kontrolovat již dokončené (a zkolaudované) stavby konečně vyplývá i z § 133 odst. 2 písm. g) stavebního zákona – oprávnění stavebního úřadu v rámci kontrolní prohlídky zjišťovat řádné provádění údržby stavby.

[35] Výsledkem kontrolní prohlídky je zjištění, zda stavba, její provádění, údržba nebo bezpečnost při odstraňování atd. odpovídá § 132 odst. 3 stavebního zákona ve spojení s § 133 odst. 2 stavebního zákona. Pokud stavební úřad zjistí, že stavba, její provádění, údržba nebo bezpečnost při odstraňování atd. je v rozporu s uvedenými ustanoveními, tak stavba vykazuje „závadu“. Pojem „závada“ je v systematice § 132 až 134 stavebního zákona nutné

vztáhnout na jakékoliv porušení povinností stavebníka, které narušuje veřejný zájem dle § 132 odst. 3 stavebního zákona a které je stavební úřad oprávněn kontrolovat podle § 133 odst. 2 stavebního zákona.

[36] Závadou ve smyslu § 134 odst. 2 stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012, které bylo účinné i v době spáchání přezkoumávaného správního deliktu, je i užívání stavby k jinému, než povolenému účelu, nebo jiným než staveným způsobem. Na uvedených ustanoveních nezměnila nic ani novela provedená zákonem č. 350/2012 Sb.

[37] V posuzované věci se jedná o stavbu pro shromažďování většího počtu osob a jako taková mohla být užívána v souladu s povoleným účelem pouze na základě kolaudačního souhlasu (§ 122 odst. 1 stavebního zákona), resp. na základě povolení k předčasnému užívání stavby (§ 132 odst. 1 stavebního zákona). Je tedy vyloučeno užívání stavby podle § 120 stavebního zákona. Pro realizaci oprávnění stavebního úřadu, které vyplývá z § 133 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, bylo v návaznosti na to nutné, aby stavba byla jednak dokončena a dále zkolaudována, nebo bylo povoleno předčasné užívání stavby.

[38] Jestliže stavební úřad v posuzované věci zjistil při kontrolní prohlídce závalu, byl oprávněn vyzvat jak stavebníka, tak i vlastníka stavby, aby ve stanovené lhůtě zjednali nápravu. V opačném případě lze nesplnění výzvy sankcionovat jako správní delikt (180 odst. 2 stavebního zákona v příslušném znění).

[39] Nejvyšší správní soud dospěl, na rozdíl od městského soudu k závěru, že výzva ke zjednaní nápravy podle § 134 odst. 2 stavebního zákona v případě zjištěné závady se může týkat posouzení užívání stavby v souladu s jejím povoleným účelem a stanoveným způsobem.

[40] V obecné rovině platí, že právní řád umožňoval v posuzované věci dospět k závěru o spáchání deliktu. Další otázkou je, zda mohlo dojít ke spáchání deliktu v konkrétní rovině.

[41] Subjektem deliktu podle § 180 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném v roce 2010 byl buď stavebník, nebo vlastník. Žalobce mohl být subjektem.

[42] Stavební zákon nevyžaduje, aby k porušení povinnosti došlo úmyslně.

[43] Objektem je v případě deliktu podle § 180 odst. 2 stavebního zákona veřejný zájem vyjádřený v § 132 až 134 stavebního zákona.

[44] V rámci posouzení objektivní stránky je třeba zodpovědět otázku, zda je pro spáchání správního deliktu vyžadováno trvající jednání pachatele, jakou povahu mělo jednání žalobce, zda bylo jednorázové nebo trvající, a případně zda lze vydat výzvu ke zjednaní nápravy u jednorázového jednání žalobce.

[45] Z předložených spisů Nejvyšší správní soud zjistil, že k pořádání hudebních produkcí došlo v minulosti v předmětné stavbě opakovaně a že žalobce byl opakovaně za užívání stavby v rozporu s jejím účelem pokutován. Jedním z předcházejících případů byl koncert hudební skupiny Depeche Mode, který proběhl dne 25. 6. 2009, a kvůli kterému

byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč rozhodnutím Úřadu městské části Praha 10, odboru stavebního, ze dne 25. 10. 2011, sp.zn. OST 054175/2009/Bě, které bylo následně potvrzeno rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 20. 6. 2012, č.j.: S-MHMP 1180578/2011/OST/Pt. Další případy jsou uvedeny v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Celkem byla podle tohoto rozhodnutí uložena žalobci pokuta ve čtyřech obdobných případech v období od roku 2008 do roku 2010. S ohledem na velikost stadionu Slavie Praha je zřejmé, že stavba byla užívána k realizaci produkcí s vysokou návštěvností, což potvrzuje i koncert skupiny Depeche Mode, na který bylo prodáno cca 30 000 vstupenek. Obdobných produkcí lze v ČR uskutečnit pouze limitované množství. Proto uložení sankcí za pět obdobných správních deliktů v průběhu dvou let svědčí o tom, že stadion Slavie Praha je opakovaně a pravidelně k pořádání hudebních produkcí pod otevřeným nebem využíván.

[46] V případě koncertu zpěvačky Pink dne 20. 7. 2010 se nejednalo o nahodilou, jednorázovou, výjimečnou aktivitu.

[47] Podstatou § 133 odst. 2 písm. f) stavebního zákona je možnost zjištění, zda je stavba užívána jen k povolenému účelu a stanoveným způsobem. V posuzované věci dne 19. 7. 2010 proběhla kontrolní prohlídka stavby – stadionu Slavie, během které stavební úřad zjistil, že dochází k přípravám na koncert, který se měl uskutečnit následujícího dne a jehož konání bylo známo z veřejných zdrojů. Během kontrolní prohlídky učinil stavební úřad jednoznačný závěr, že stavba je připravována ke konání akce, která může být v rozporu s kolaudačním rozhodnutím.

[48] Z kontrolní prohlídky byl zřejmý závěr, že opětovně bude stavba užívána způsobem, který může být v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Jestliže žalobce tvrdí, že výzva ze dne 19. 7. 2010 byla předčasná, neboť k hudební produkci došlo až 20. 7. 2010 a tedy teprve 20. 7. 2010 mohla být stavba užívána v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, tak tomuto názoru nelze přisvědčit. Jelikož žalobce jako vlastník užíval opakovaně stavbu jako prostor pro pořádání hudebních produkcí, které byly v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, tak jakékoliv poskytnutí stavby k aktivitě, která mohla být opětovně v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, plně opravňovalo stavební úřad v případě, že dospěje na základě relevantních zjištění k závěru o možnosti porušení kolaudačního rozhodnutí, vyzvat žalobce ke zjednání nápravy. A to právě proto, že aktivity jako hudební produkce jsou v konečném důsledku jednorázové a je zásadně jednoduché se vyhnout doručení výzvy ke zjednání nápravy tak, aby byl zmařen účel výzvy ukončením akce před jejím doručením, stejně jako tomu bylo v případě výzvy ze dne 20. 7. 2010.

[49] Výzvou ze dne 19. 7. 2010 byl žalobce jasně informován, že uskutečněním hudebního koncertu může dokonat jednání v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, a byl mu poskytnut prostor pro zjednání nápravy.

[50] Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalobce dlouhodobě a opakovaně užíval stavbu způsobem, který byl v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Zároveň dospěl k závěru, že žalobci byla opakovaně adresována výzva ke zjednání nápravy, a to nejméně v souvislosti s koncertem skupiny Depeche Mode, který proběhl dne 25. 6. 2009, a v souvislosti s koncertem zpěvačky Pink, který proběhl dne 20. 7. 2010. Na základě dlouhodobého užívání stavby způsobem v rozporu s povoleným

účelem se následně žalobce dopustil správního deliktu podle § 180 odst. 2 stavebního zákona v případě koncertu skupiny Depeche Mode, kdy neuposlechl konkrétní výzvu ke zjednání nápravy.

[51] V případě koncertu zpěvačky Pink také koncert přes výzvu stavebního úřadu proběhl a je následně otázkou, zda bylo skutkově prokázáno, že koncert proběhl v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. I když stavební zákon v roce 2010 nepostihoval užívání stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, mohl být vlastník stavby postižen za nezjednání nápravy při zjištění užívání stavby v rozporu s povoleným účelem, tedy v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Rozhodnutí městského soudu nemůže obstát v rovině hodnocení právního podkladu pro postih žalobce. Žalovaný měl dostatečný právní podklad pro postih žalobce v případě, že došlo věcně k naplnění skutkové podstaty deliktu.

[52] Po skutkové stránce hodnotil městský soud delikt pouze v druhém odstavci na str. 7 rozsudku. Toto hodnocení je zkratkovité a je dílem blíže neodůvodněné a dílem vychází z nesprávných závěrů městského soudu.

[53] V rámci hodnocení skutkového stavu je základem kolaudační rozhodnutí a jeho interpretace. Jestliže městský soud tvrdí, že správní úřad interpretoval kolaudační rozhodnutí nepřipustně extenzivním způsobem, tak nikde ve svém rozhodnutí nezodpovídá, jak k tomuto závěru dospěl a v čem má nepřipustně extenzivní interpretaci kolaudačního rozhodnutí spočívat. Jeho závěr o nepřipustně extenzivní interpretaci kolaudačního rozhodnutí nelze vůbec přezkoumat.

[54] Dále městský soud vycházel ze závěru, že výzvy k odstranění závady byly vydány v rozporu se zákonem, a proto z nich nebylo možné vycházet. Tento závěr je chybný, jak je již uvedeno výše.

[55] Vlastní zjištění stavebního úřadu označil městský soud za „údajné“, aniž by blíže uvedl, proč ho považuje za údajné, proč protokol, sepsaný dne 20. 7. 2010 pod čj. P10-056303/2010 za přítomnosti zástupce stavebního úřadu, zástupce Hygienické stanice hlavního města Prahy a nepověřeného zástupce žalobce, považuje za nevěrohodný, případně proč v něm zachycené skutečnosti považuje za nevěrohodné nebo nedostačující ke zjištění skutkového stavu.

[56] Zároveň nezodpověděl, proč stanovisko MUDr. Ch., zástupce Hygienické stanice hlavního města Prahy, nepovažuje za dostatečné k prokázání skutkového stavu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím.

[57] Městský soud se vůbec nevyrovnal s tím, že v protokolu ze dne 20. 7. 2010, čj. P10-056303/2010, jsou zachycena další porušení kolaudačního rozhodnutí, a to nedostatečné řešení dopravy a používání sekcí stadionu, které nebyly předmětem kolaudačního rozhodnutí a které ani nebyly povoleny k užívání ve zkušebním provozu.

[58] Městský soud zároveň dospěl k závěru, že řízení před správními orgány bylo stíženo procesní vadou, neboť správní orgány porušily § 36 odst. 3 správního řádu a v řízení před správním orgánem prvního stupně nebylo žalobci umožněno seznámit se

s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění a úpravu. Tento závěr je sice správný, nicméně městský soud neuvedl, zda mělo toto procesní pochybení vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, když z obsahu správních spisů je zřejmé, že žalobce byl schopen podat kvalifikované odvolání. Paušální závěr o tom, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu má vliv na zákonnost správního rozhodnutí a je tedy důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, je judikaturou Nejvyššího správního soudu prolamován (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, čj. 3 As 87/2013 - 31, ze dne 18. 12. 2013, čj. 6 As 81/2013 - 56, ev. 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009 - 243).

[59] Ze všech shora uvedených důvodů nemůže rozhodnutí městského soudu obstat, neboť městský soud vyšel z nesprávných právních závěrů o právním podkladu přestupku a jeho skutkové závěry a závěr o procesním pochybení jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.

[60] Městský soud v dalším řízení odpoví zejména na otázku, zda výzva ze dne 19. 7. 2010 ke zjednání nápravy je po obsahové stránce dostatečně určitá tak, aby ji bylo možné ze strany žalobce vykonat. Dále se městský soud bude zabývat naplněním a prokázáním vytýkaných porušení kolaudačního rozhodnutí při koncertu zpěvačky Pink dne 20. 7. 2010 a zhodnotí, zda procesní pochybení správního orgánu prvního stupně, který neumožnil žalobci realizovat jeho právo podle § 36 odst. 3 správního řádu, mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, zejména zhodnotí, zda správní orgán vyšel z důkazů, se kterými se žalobce mohl seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění.

VI.

[61] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§110 odst. 1. s. ř. s.). V něm městský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[62] Městský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. března 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu